

Hoofdstuk 1

Opa en Jos stellen elkaar voor, hoe het allemaal begon...

‘Hallo lezers! Nou kan ik, opa Cor, jullie even voorstellen aan Jos, mijn kleinzoon. Ik ben trots op hem, dat sportieve kereltje van negen jaar. Ik pak hem altijd even beet voor een verdiende knuffel. Jos is de enige in onze familie die sport, hij hockeyt. Ik roep altijd lachend dat Jos dat sportieve gen van ver uit zijn stamboom heeft geërfd. Haha, van een voetballende overgrootopa uit 1900. Je ziet het al voor je, hè Jos?’

Hoe ziet Jos eruit? Hij heeft krullend bruin haar, blauwe ogen en wat sproeten op zijn neus. Hij houdt van actie! Hij komt vaak vanuit school bij mij langs, om te helpen, maar vooral omdat hij met de metaaldetector op stap wil gaan. Hij heeft al veel voorwerpen gevonden, zoals allerlei geldmunten, maar hij vindt ook veel troep. En Jos vindt het dan jammer dat hij dat van mij niet mag laten liggen.’

‘Ja opa, dat vind ik inderdaad. En nu is het mijn beurt, hè? Ik heb zin om iets over jóú te vertellen... Hallo allemaal, ik heb een hele leuke opa die zingt, dat kun je horen tot aan het einde van de straat! En hij verzint ook nog verhalen. Iedereen uit de buurt kent hem en noemt hem opa of Cor of opa Cor. Een paar burens blijven hem meneer Watersloot noemen. Dat klinkt heel netjes, hè? Maar een meneer past niet bij de Boskeet hoor. Dat is toch een soort rommelige kringloop in de buurt van het bos. Daar is mijn opa elke dag te vinden.’

‘Ja Jos, alleen maar goede dingen, ga zo door.’

‘Tuurlijk opa, ik knipoog toch ook naar je. Hoe ziet opa eruit?’

Hoofdstuk 2

Boze buur, spullen en een vreemde ontmoeting

Vandaag is het koud. De ruiten van auto's hebben een laagje ijs en op de ramen van huizen vormen zich kristallen. Opa Cor wil, net als elke dag, vroeg opstaan. De wekker staat op halfvijf. Maar omdat het erg koud is in zijn huis, draait hij zich weer om in zijn warme bed. Terwijl hij snurkt en smakt met zijn mond, drukt hij de wekker weer uit.

Hij praat in zijn slaap: 'Niet vergeten... straks... tien uur... komen mensen hun... spullen brengen.' Maar er is niemand die dat hoort. Opa Cor valt weer weg in een diepe slaap. Boris, de lieve jack russel, ligt ook nog te ronken. Boris heeft een grote zwarte vlek rond zijn rechteroog en een paar bruine stippen op zijn witte vacht. Het is een lieve hond en al acht jaar oud. Jos is zijn baasje, maar nu slaapt Boris een nachtje bij opa thuis.

Juist op dat moment, aan de andere kant van het bos, beschijnen autolampen de Boskeet. De bestuurder rijdt langzaam langs de Boskeet en zet dan de auto slordig neer. Parkeren kun je het niet noemen. De man die uitstapt, kijkt schichtig om zich heen. Dan opent hij de achterklep van zijn auto en tilt er een doos uit. Hij loopt het donkere bos in, met een klein lampje schijnt hij langs de boomstammen.

Twintig minuten later is hij, zonder doos, alweer vertrokken. De man heeft haast en geen zin in kijkers. Op straat laat hij voetafdrukken van modder achter. Van schoenen die overduidelijk van de paden zijn afgegaan.

